

AZ ORSZÁGGYŰLÉS ELNÖKE

Köszöntő a Diós nevű települések találkozására

„A nagy maradandóságra szánt fajokat kemény csontos héjakba zárja a gondviselés.” – írta Mikszáth Kálmán. Az író ezen élettapasztalata minden bizonnyal igaz a magyarokra, és azon belül különösképpen jelképes értelmű lehet az éppen Diós nevű településeken élő honfitársainkra számára.

Egy másik írónktól, Tamási Árontól tudjuk, hogy *„azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”*

Mi, magyarok, azt is tudjuk, hogy otthon igazán csak a szülőföldjén tud lenni az ember. E tudás birtokában a történelem során nagy áldozatokat hoztunk azért, hogy szülőföldünk, a Kárpát-medence, az otthonunk maradhasson.

A mai találkozón résztvevő települések magyarjai – Moldvától Erdélyen át Kárpátalján, Felvidéken és Magyarországon keresztül egészen Délvidékig – szintén megküzdöttek azért, hogy bármikor magyarként találkozhassanak egymással.

Nemzedékek sora, nagyapák, apák és fiúk, nagyanyák, anyák és lányok hoztak egy élet során kemény munkaáldozatot azért, hogy közösségeink a történelmi viharokban mindig fennmaradjanak. Voltak idők, amikor a munkaáldozat nem volt elegendő, amikor a magyarok legnagyobb kincsükkel, az életükkel kellett fizessenek azért, hogy közösségük megmaradjon a szülőföldön.

Ezen áldozatok és a Gondviselés oltalma nélkül ma nem találkozhatnánk egymással. A magyarok találkozása ugyanis korántsem volt akadálytalan. A XX. században a Diós nevű magyar településeket például négy idegen ország fennhatósága alá sodorta a történelem, majd egy emberidegen hatalom, a kommunista rendszer minden országban arra törekedett, hogy a magyarok elveszítsék az azonosságtudatukat, elveszítsék nyelvüket, kultúrájukat és múltjukat, azaz elveszítsék önmagukat. Ez volt az a kor, amikor sokféle akadály gördült annak útjába, hogy egymással találkozhassunk.

Napjainkban ezen a találkozásainkra más veszélyek leselkednek; a korszellem hajlamos az embereket és településeket pusztán statisztikai egységekként kezelni. A virtuális világ adta kommunikációs lehetőségek ugyan hasznosak lehetnek, de azzal a veszéllyel járnak, hogy személytelenné és mesterségessé teszik az emberi kapcsolatokat.

A múltból okulva és a jelen veszélyeire is figyelve ezért kezdeményezte 2007-ben Gyenesdiás polgármestere, Gál Lajos úr a Diós nevű települések találkozóját, 2010-től ezért terjesztette ki ezen találkozót a Kárpát-medencére Diósjenő polgármestere, Tóth János úr, akiknek ezúton is elismerés és köszönet jár.

Mindazoknak pedig, akik részvételükkel éltetik ezt a találkozót, biztatás jár, hogy – miként a jelképük, a diófa is teszi a lombjával – tegyék évről évre egyre terebélyesebbé a találkozót, adjanak lehetőséget gyerekeiknek és unokáiknak, hogy megismerve egymást a Kárpát-medencében, mindig éltsék a magyar összetartozást.

Bízom benne, hogy eljövendő találkozóik keretében vendégül láthatom Önöket az Országházban is.

Örömteljes együttlétet kívánok mindannyiuknak!

Budapest, 2016. július 16.

